

- 1 רמב"ם הלכות נערה בתולה פרק בהלכה יג
- 2 אמרה לו אנסת אותי והוא אומר לא כי אלא פתיתי הרי זה נשבע שבועת התורה על דמי הצער ומשלם בשת ופגם
3 שהרי הודה במקצת הטענה כמו שיתבאר במקומו. +/השגת הראב"ד/ אמרה לו אנסת אותי והוא אומר לא כי אלא
4 פתיתי הרי זה נשבע שבועת התורה על דמי הצער. א"א אין כאן שבועה לפי שאין כאן תובע שהתשלומין אינן שלה
5 וכמו מנה לאבא בידך הוא ואם טען אביה אפשר שיהיה זה הדין ובדרישה איך תדע שהיה אונס, ואי מיירי ביתומה
6 אין כאן מודה במקצת כלל כיון דמפותה היא לדבריו הוא דמדעתה עבד +.
- 7 הלכה יד
- 8 שלשה דברים של מפתה וארבעה של אונס הרי הן של אב שכל שבח נעורים לאב, ואם אין לה אב הרי הן של
9 עצמה .
- 10 הלכה טו
- 11 מפותה או אנוסה שלא תבעה עד שבגרה או עד שנשאת או עד שמת האב הרי הארבעה דברים או השלשה שלה,
12 עמדה בדין ותבעה אותו ואחר כך בגרה או נשאת הרי הן של אב ואם מת האב אחר עמידתה בדין הרי הן של אחין
13 שהן יורשי האב מעת שעמדה בדין זכה בהן האב. +/השגת הראב"ד/ מפותה או אנוסה שלא תבעה עד שבגרה או
14 עד שנשאת או עד שמת האב הרי הארבעה או השלשה שלה. א"א השלשה במפותה אם מת האב למה וכי יורשת
15 אביה היא +.
- 16 הלכה טז
- 17 הבת שנתארסה ונתגרשה קנסה לבדו לעצמה נאנסה או נתפתתה ואחר כך נתקדשה לאחר * קנסה ושאר
18 הדברים לאביה שאין האירוסין מוציאין מרשות האב .
- 19 הלכה יז
- 20 אני אומר שזה שנ' +ויקרא י"ט כ"ט+ בתורה אל תחלל את בתך להזנותה, שלא יאמר האב הואיל ולא חייבה תורה
21 מפתה ואונס אלא שיתן ממון לאב הריני שוכר בתי הבתולה לזה לבוא עליה בכל ממון שארצה או אניח זה לבוא
22 עליה בחנם שיש לאדם למחול וליתן ממון לכל מי שירצה לכך נאמר אל תחלל את בתך להזנותה. שזה שחייבה
23 תורה לאונס ולמפתה ממון לא מלקות בשאירע הדבר מקרה שלא מדעת אביה ולא הכינה עצמה לכך שדבר זה
24 אינו הווה תמיד ואינו מצוי אבל אם הניח זה בתו הבתולה מוכנת לכל מי שיבוא עליה גורם שתמלא הארץ זמה
25 ונמצא האב נושא בתו והאח נושא אחותו שאם תתעבר ותלד לא יודע בן מי הוא. והמכין בתו לכך הרי היא קדשה
26 ולוקה הבוועל והנבעלת משום לא תהיה קדשה ואין קונסין אותו שלא חייבה תורה קנס אלא לאונס ומפתה אבל זו
27 שהכינה עצמה לכך בין מדעתה בין מדעת אביה הרי זו קדשה, ואיסור קדשה אחד הוא בין בבתולה בין בבעולה
28 ולפיכך אמרו חכמים שהיוצא עליה שם רע בילדותה אין לה קנס כמו שבארנו שהרי זו בחזקת שהפקירה עצמה
29 לדבר זה ברצונה. +/השגת הראב"ד/ והמכין בתו לכך הרי זו קדשה ולוקה הבוועל והנבעלת. א"א אין דעתי מסכמת
30 לזה שאין קדשה אלא העומדת בקובה של זונות וכן אמרו בספרי לא תהיה קדשה אזהרה למזנה כענין שנאמר
31 (ברא' לח) לא היתה בזה קדשה, ושם נאמר הקדשה היא בעינים על הדרך. /השגת הראב"ד/ ואין קונסין אותו
32 שלא חייבה תורה קנס אלא לאונס ומפתה. א"א ועוד שגם הוא מפותה ומדעתו עושה. +
- 33 רמב"ם הלכות שבועות פרק ח הלכה ג
- 34 התובע את חברו בדבר שיש בו קנס שאינו משלם אותו על פי עצמו כמו שבארנו, ויש בו ממון שהוא משלם אותו
35 על פי עצמו וכפר בכל דבר ונשבע הרי זה חייב משום שבועת הפקדון, כיצד תבעו ואמר לו אנסת או פתית בתי

- 1 והוא אמר לא אנסתי ולא פתיתי ונשבע חייב בשבועת הפקדון, שאע"פ שאינו משלם קנס על פי עצמו אילו הודה
2 היה משלם בשת פגם על פי עצמו, וכן האומר לחבירו גנבת שורי והוא אומר לא גנבתי ונשבע חייב בשבועת
3 הפקדון שאע"פ שאינו משלם כפל בהודאתו משלם הוא את הקרן בהודאתו.
- 4 רמב"ם הלכות שבועות פרק ט הלכה ד
- 5 וכן המשביע עדי קנס וכפרו פטורין משבועת העדות, מפני שאם קדם הנתבע והודה בקנס יפטר מלשלם ואף על פי
6 שבאו העדים אחר כן והעידו, נמצאו העדים לא חייבו זה בעדותן לבדה אלא עדותן עם כפירת הנתבע היא
7 המחייבת אותן והואיל ואם הודה לא תועיל עדותן אם כפרו בה ונשבעו פטורין .
- 8 הלכה ה
- 9 משביעכם אני שתבואו ותעידו לי שיש לי ביד פלוני תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה וכפרו, חייבין בשבועת
10 העדות מפני הקרן שהוא ממון לא מפני הכפל שהוא קנס, וכן אם השביעם שיעידו לו שאנס פלוני או פתה בתו
11 וכפרו חייבין בשבועת העדות מפני הבושת והפגם שאם הודה בהם הנתבע משלם לא מפני הקנס וכן כל כיוצא
12 בזה.
- 13 תלמוד בבלי מסכת כתובות דף עה עמוד א-ב
- 14 מתני'. היו בה מומין ועודה בבית אביה - האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה היו בה מומין הללו, ונסתחפה
15 שדהו, נכנסה לרשות הבעל - הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא נתארסה היו בה מומין אלו, והיה מקחו מקח
16 טעות, דברי ר"מ; וחכמים אומרים: במה דברים אמורים - במומין שבסתר, אבל במומין שבגלוי - אינו יכול לטעון.
17 ואם יש מרחץ באותה העיר - אף מומין שבסתר אינו יכול לטעון, מפני שהוא בודקה בקרובותיו .
- 18 גמ'. טעמא דמייתי האב ראיה, הא לא מייתי האב ראיה - הבעל מהימן, מני? רבי יהושע היא, דאמר: לא מפיה אנו
19 חיון, אימא סיפא: נכנסה לרשות הבעל - הבעל צריך להביא ראיה; טעמא דמייתי הבעל ראיה, הא לא מייתי הבעל
20 ראיה - האב מהימן, אתאן לר"ג, דאמר: נאמנת! א"ר אלעזר: תברא, מי ששנה זו לא שנה זו. אמר רבא, לא תימא:
21 רבי יהושע לא אזיל בתר חזקה דגופא כלל, אלא כי לא אזיל ר' יהושע בתר חזקה דגופא - היכא דאיכא חזקה
22 דממונא, אבל היכא דליכא חזקה דממונא, אזיל רבי יהושע בתר חזקה דגופא...
- 23 תלמוד בבלי מסכת כתובות דף עו עמוד א
- 24 רב אשי אמר: רישא מנה לאבא בידך, וסיפא מנה לי בידך.
- 25 רש"י מסכת כתובות דף עו עמוד א
- 26 רב אשי אמר כו' - מהדר נמי לאוקמה כולה כרבן גמליאל דחזקה דגופא עדיפא ורישא להכי לא מהניא חזקה
27 דגופא לפי שאין הטענה שלה אלא של אביה שכתובת אירוסין לאב והוה ליה מנה לאבא בידך וגבי אב לא אמרינן
28 בגוף שלה דתיהני חזקתה.
- 29 תוספות מסכת כתובות דף עו עמוד א
- 30 רישא מנה לאבא בידך - לכאורה היה נראה לרבינו יצחק לפרש דטעמא משום דברי שלה לא מהני לאב דהוי כמנה
31 לאחר בידך דאמרינן ביש נוחלין (ב"ב קלה: ושם) דאינו נאמן גבי האומר זה אחי אינו נאמן דבעי לאוכוחי מהתם
32 דברי ושמא לאו ברי עדיף ומשני שאני התם דכמנה לאחר בידך הוי ואף על גב דהכא איכא נמי חזקת הגוף מ"מ
33 לא מהני ליה דלא אמר רבן גמליאל דנאמנת אלא בברי ושמא כדאמרינן לעיל בריש פ"ב (דף טז). וברי שלה לא

- 1 מהני ליה כדפרישית ומיירי כגון שהאב טוען שמא דאי טוען ברי לא הוה צריך להביא ראיה סיפא מנה לי בידך ולגבי
2 דידה מהני ברי דידה ואף על גב דקי"ל דברי ושמה לאו ברי עדיף הכא איכא ברי וחזקה וחזר בו רבינו יצחק דהא
3 משמע מדקאמר על האב להביא ראיה שאינו נוטל בלא ראיה אפילו טוען ברי מדלא קאמר או שיאמר ברי לי ועוד
4 דמשמע מההיא דשמואל בסמוך דנכנסה לרשות הבעל דעל הבעל להביא ראיה אפי' טוען האב והבת שמא ואינו
5 מטעם ברי ושמה אלא משום דנולד הספק ברשותו מדמייתי ופריך עלה מההיא דמחט שנמצאת כו' דההיא שמא
6 ושמה הוא ואי משום ברי ושמה הוא לא הוה פריך מידי דמסתמא רב אשי לא פליג אדשמואל דקיימא לן כוותיה
7 ונראה לו פירוש הקונטרס עיקר דרישא מנה לאבא בידך ולא מהניא חזקה האשה לגבי האב.
- 8 תלמוד בבלי מסכת קידושין דף טו עמוד א
- 9 ויאמר יהודה בן גדידה לינאי המלך: ינאי המלך, רב לך כתר מלכות, הנח כתר כהונה לזרעו של אהרן! שהיו
10 אומרים: אמו נשבת במודיעים, ויבוקש הדבר ולא נמצא; ויבדלו חכמי ישראל בזעם.
- 11 תוספות מסכת קידושין דף טו עמוד א
- 12 מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני - דאישתבאי והיכי קאמר גמרא ולא נמצא הקשה בקונט' אדרבה אוקי תרי
13 בהדי תרי ואוקי אם ינאי בחזקת כשרות כדאמרינן גבי כהן בפרק [האשה שנתארמלה] (כתובות דף כו:) ותיריך ה"מ
14 אי הואי איהי קמן והיתה באה לב"ד להתירה דהתם אית לה חזקה דכשרות אבל בנה זה הנידון לפנינו אין לו חזקת
15 כשרות שהרי מעידים על תחילת לידתו בפסול שאומרים שאמו נשבת קודם שנולד וא"ת מ"מ תיהני ליה חזקה
16 דאימיה שהיתה בחזקת כשרות דהא אמרינן בפרק קמא דכתובות (דף יג.) לדברי המכשיר בה מכשיר בבתה וי"ל
17 דלא אמר אוקי תרי בהדי תרי אלא בתרומה דרבנן ותרי ותרי ספיקא דרבנן ובהא לא החמירו אבל ביוחסין דאיכא
18 איסורא דאורייתא החמירו ואסורה היא מדרבנן.
- 19 חידושי הרמב"ן מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 20 אימא ה"מ קטנה דלית לה יד. פרש"י ז"ל ואף על גב דקרא בנערה כתיב אימא ה"מ כשקדשה כשהיא קטנה, ואי
21 קשיא קטנה למה לי קרא פשיטא דהא מצי מזבין לה ונימא כי אצטריך קרא לנערה, איכא למימר סד"א זבוני הוא
22 דמצי מזבין לה משום דנפקא בימי נערות ומה מכר לו ראשון לשני כל זכות שתבא לידו, אבל קדושי לא מצי מקדש
23 לה דהא לא נפקא מרשות בעל בנערות ובגרות כי היכי דנפקא מרשותיה דאב ואין אדם מוכר דבר שאינו שלו
24 קמ"ל, וא"ת והא זבוני אי בעי מיעד לה ולא נפקא מרשותיה, איכא למימר יעוד לאו אב קא עביד ליה אלא זכות
25 שזכתה תורה לאדון הוא אבל אב אין בידו למוכרה אלא לשפחות מפני שיוצאה בנערות ובגרות שדינה לצאת
26 מרשותו.
- 27 חידושי הרמב"ן מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 28 והא דאמרינן לעיל ה"מ קטנה אבל נערה, ה"פ ואימא ה"מ קטנה שהאב רשאי לקדשה וכיון שהוא רשאי לקדשה
29 ולא היא עצמה אי אפשר לומר שכסף קדושין יהו שלה שהרי האב לא מחמתה הוא זוכה ולא מחמת שליחות שהרי
30 היא אין לה לא יד ולא שליחות, אבל נערה דאית לה יד אימא דמציא נמי איהי לקדושי נפשה ואיהי תשקול כספה
31 כשהיא קדשה את עצמה, ובעינן למפשט מהפרת נדרים שהכל ברשות האב, שאלו היתה ברשות עצמה כלל הואיל
32 ונדרה מדעתה האיך יפר האב, וכן נמי מכסף קנסה נמי ידעינן דלעולם כסף הוי דאב, וכיון שכן ודאי איהי לא
33 מקבלה קדושיה דהאיך אפשר שהיא מקבלה קדושיה ואביה שקל כספה
- 34 חידושי הרמב"ן מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 35 ויש שפירשו דהכא אמעשה ידיה קא פריך ואדרב הונא קאי דאמר מנין שמעשה הבת לאביה, וכ"ת ניליף מעשה
36 ידיה מנדרים ואכתי למה לי לאמה וכו', וכ"ת ניליף מבושת ופגם והיה המקשה רוצה לומר דהאי בנעוריה כל שבח

- 1 נעורים קאמר ודרב הונא לאו דוקא, ודחינן שאני בושת ופגם וכו' ואין ללמוד מעשה ידיה מבושת ופגם, ודרב הונא
- 2 דוקא ואכתי כסף קדושין מנ"ל, וזה יותר נכון ולשון קצרה לתלמידים, וא"ת ונימא נמי וניליף מכסף קדושין, איכא
- 3 למימר הא כבר אמר לן דממונא מאיסורא לא גמרינן,
- 4 חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 5 פרקינן השתא אביה מקבל קידושיה דכתיב את בתי נתתי לאיש הזה ואיהי שקלא כספא. פירוש כיון דזיכתה לו
- 6 תורה שרשאי לקדשה בעל כרחא ושלא מדעתה איהו חשיב מקנה ובעל דבר וכממונו היא חשובה בענין זה, וכיון
- 7 דאיהו הוי מקנה לא סגי דלא ליהוי כסף דיליה דאי איהי שקלא כספא איהי חשיבא בעל דבר ואין האב אלא כשליח
- 8 ואם כן היאך אפשר לו לקדשה בעל כרחא.
- 9 חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 10 וכי תימא וקטנה למה לי קרא השתא זבוני מזבין לה קדושיה מיבעיא, איכא למימר שאני מכירה שלא מכר לו אלא
- 11 זכותו שהרי אף מרשות אדון יוצאה בנערות, אבל קדושין שאינה יוצאה בבגרות ולא בנערות אין אדם מוכר דבר
- 12 שאינו שלו, וכן נראה דעת רש"י ז"ל, ואינו נכון, ועיקרן של דברים דודאי בין בנערה בין בקטנה פשיטא לן מילתא
- 13 שהאב יכול לקדשה מדכתיב את בתי נתתי ובהא כולי עלמא מודו ולא איפלגו לקמן במכילתין (מ"ג ב') אלא בדידה
- 14 אם יש לה יד לנערה לקדש אף היא עצמה או אביה ולא היא, אבל באביה ליכא מאן דפליג, ופשיטא לן מילתא דכל
- 15 היכא דאביה מקדש לה אפילו כשהיא נערה איהו שקיל כספא וכדאמרינן לעיל דהא לא אפשר בלאו הכי, אלא היינו
- 16 הוא דאמרינן דנערה דאית לה יד מיהת להתקדש כשאין לה אב כי יש לה אב נמי תקדש איהי נפשה ותשקול כספא
- 17 כיון שהיא קדשה עצמה.
- 18 תוספות רי"ד מסכת קידושין דף ג עמוד ב
- 19 וכי תימא נילף מבשת ופגם שאני בשת ופגם כו' קשיא לי דהא מדזכי רחמנא בשת ופגם לאב מצינן למילף דזכי
- 20 אבי' לקדשה למנוול ומוכה שחין בע"כ וכיון שלמדנו שהאב יכול לקדשה מסברא למדנו שכסף קידושי' שלו כדאמרן
- 21 לעיל והאי קרא בנערה כתיב. ונראה לי לתרץ שאין התלמוד מקשה שלא יוכל אביה לקדשה שהדבר ידוע שיכול
- 22 לקדשה אפי' בעודה נערה דקרא דאת בתי נתתי לאיש הזה בנערה כתי' ולא כדפריש המורה כגון דקידשה כשהיא
- 23 קטנה אלא אפילו כשהיא נערה ילפינן מני' דמצוי לקדשה בע"כ. והכי מקשה תינח קטנה דלית לה יד כלל יקדשנה
- 24 אביה ויזכה בכסף קידושי' אבל נערה דאית לה יד אף על פי שהאב יכול לקדש' כדילפינן מאת בתי נתתי גם היא
- 25 תקדש עצמה בלי דעת האב ותישקול איהי כספא ויהיה בה זוכה שתי ידים יד אביה וידה. וכיון שגם היא יכולה
- 26 לקדש עצמה בלא דעת האב גם אם קידשה אביה לא יזכה בכסף קידושי' והשתא אתי שפיר דלא ילפינן קידושין
- 27 מבשת ופגם דאע"ג דאינון דאב אפי' בנערה מפני שיכול למוסרה למנוול ומוכה שחין כדילפינן מאת בתי נתתי
- 28 ויקבל מהן דמי' אבל לעולם כסף קדושיה דידיה הוי.